

## [Forsvarsministeren.]

let til rådighed for den øverstkommanderende i Europa til oplægning af militære forsyninger til NATO-styrker fra andre lande. Danmark holdes skadesløs for direkte udgifter foranlediget af aftalen, og afregning af danske tilgodehavender skal ske gennem NATO-hovedkvarteret i Paris. Lokaltiteterne skal være underlagt danske myndigheder, og de for danske forsyninger gældende regler skal anvendes, d. v. s. at administration, bevogtning, vedligeholdelse og transport m. v. vil ske ved dansk foranstaltning. Forsyningernes art og mængde skal forud aftales mellem SACEUR og Danmark, og forsyningerne kan ikke omfatte atomammunition.

Den oplægning af forsyninger, som der her kan blive tale om på grundlag af denne aftale, er efter min mening ikke blot af betydning for vedkommende NATO-landes styrker, men er tillige ud fra et militært synspunkt i vor egen interesse, fordi det er forudsætningen for, at vi i en given situation kan få effektiv bistand fra vore allierede til forsvaret af dansk område.

De ærede medlemmer hr. Østergaard og hr. Ole Bjørn Kraft var inde på betragtninger om, at det havde været ønskeligt, om man kunne have nogle større styrker, end der er aftalt. Når jeg under forhandlingerne har modsat mig disse videregående ønsker, skyldes det ikke alene politiske og økonomiske grunde. Det skyldes også frygt for, at vi skulle slå større brød op, end vi, jeg havde nær sagt rent fysisk, kunne bage. Vi har i virkeligheden lige siden den anden verdenskrig indkaldt flere værnepligtige, end vi med den befalingsmandsstyrke, der var til rådighed, tilfredsstillende kunne ud-danne, træne og i det hele taget holde i ånde. Under den ordening, vi nu tilstræber, er det endnu vigtigere end hidtil, at vi kan give enhederne det fornødne antal befalingsmænd, således at de i enhver henseende kan blive veluddannede, faste og effektive.

Jeg har derfor følt det nødvendigt at advare imod at spænde buen for højt ud fra det synspunkt, at lidt mindre styrker, der er helt i orden, er at foretrække for større styrker, som er mangelfulde. Der er også grund til at pege på, at vi for tiden har forholdsvis få værnepligtige til rådighed, en situation, som vil vedvare 1-2 år

endnu. Så længe den situation foreligger, er der simpelt hen ikke egnede værnepligtige nok til, at tjenestetiden kan nedsættes til 12 måneder, hvis vi skal gennemføre nyordningen efter de retningslinjer, der er aftalt, og hvis vi samtidig skulle have haft en større dækningsstyrke end den, der fremgår af forliget.

Det ærede medlem hr. Østergaard udtalte sig med en vis skepsis om lokalforsvarsstyrkerne. Det er jeg ked af, og jeg vil gerne henvise til, at under en drøftelse med hærchefen, generaløjtnant Hjalff, i underudvalget fremhævede han meget stærkt værdien af et lokalforsvar, og jeg tør måske sige så meget, at da vi spurgte ham, hvorledes han ville nummerere forskellige tilføjelser til regeringsforslaget, så satte han vel  $\frac{1}{3}$  brigadegruppe som nr. 1, men klart lokalforsvarets udvidelse som foreslået som nr. 2, og det er dog en militær vurdering, som jeg synes der er grund til at lægge vægt på.

Til det ærede medlem hr. Carsten Raft, som også beskæftigede sig med styrkerne, føler jeg egentlig efter den tone, det ærede medlem anlagde, ingen trang til at sige noget videre. Jeg må dog gøre den bemærkning, at jeg kan ikke forstå det ærede medlems ræsonnement i dag, hvor han så stærkt, som han gjorde — men måske skal man ikke tage ordene helt efter deres ordlyd — talte om en alt for billig ordening, en alt for tynd ordening, og hvad ved jeg.

Det ærede medlem var derimod, forstod jeg, meget tilfreds med den situation, som forelå omkring et forslag i foråret 1957, som de, skal jeg sige 3 store partier, for nu at bruge den betegnelse, havde som et fælles forhandlingsgrundlag. Ja men, ærede medlem, situationen er ganske enkelt den, at der efter det forlig, der foreligger her, er de samme penge til rådighed for de 3 værn som efter forslaget dengang, prisudvikling og ekstra udgifter til hård kerne taget i betragtning. Derfor er det, jeg ikke kan forstå, at det dengang kunne være acceptabelt, medens det i dag er noget, som man kan vifte til side som ganske værdiløst. Og jeg må også føje til, at det ærede medlem kan ikke i dag gøre gældende, at det grundlag, vi dengang havde, var et, som den militære sagkundskab gik ind for. Det er ikke korrekt. Jeg kan huske, at vi